

פרשת דוד



יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת דברים

ט' אב תשפ"ב 1140

זמני השבת



ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:57	7:13	7:07	7:16
מוצאי שבת	8:11	8:13	8:14	8:11
רבנו תם	8:51	8:53	8:55	8:51

היולא דצדיקיא



ט. רבי יצחק נסים, הראשון לציון

ט. רבי משה יאיר ווינשטוק מח"ס 'נתיבות יאיר'

י. רבי אליהו ישראל הרב הראשי לקהיר

י. רבי מסעוד חי ורקח מטריפולי

יא. רבי יצחק בלאזר מח"ס 'פרי יצחק'

יא. רבי רחמים חורי מח"ס 'דור רביעי'

יב. רבי יוסף לובטון

יב. רבי אריה ליב קנצלבוגן

יג. רבי אליהו מערבי

יג. רבי נתן שפירא מוקראקא בעל 'מגלה עמוקות'

יד. רבי מרדכי בירדוגו

יד. רבי יצחק פרידמן האדמו"ר מבוהוש

טו. רבי עמרם בן דייוואן

טו. רבי בן ציון יאדלר המגיד הירושלמי



וכל סתרי בני אדם. אלא כפי שביארנו, כי הקב"ה לא הגיע אליו בפתע פתאום, אלא בתחילה נעמד על פתח הגן ושאל את אדם הראשון 'איכה' כדי להיכנס עמו בדברים, ורק לאחר מכן הוכיח אותו בגלוי על שאכל מעץ הדעת. וכדבר הזה גם מצינו בדברי חז"ל שאמרו (גדה טז, ב) לעולם אל יכנס אדם לביתו בפתע פתאום, כדי שלא להבעית את בני הבית, אלא קודם לכן עליו להודיע להם שהוא מגיע. וגם זה משום שלא להתחיל בבת אחת, אלא להתחיל בתחילה ברוגע ובנחת, ולכן יש להודיע קודם ביאתו לבית.

המורם לנו מכל הדברים הללו, כי בכל דבר ודבר נצרכים לראות ולבדוק את המצב בו נמצאים, ובהתאם לכך יש להתחיל את הענין. ובכל אופן, לא להתחיל תיכף ומיד בתוכחה מגולה או בדברים שעלולים מאוד להפחיד כמו אצל יעקב אבינו ויוסף בנו, וגם לא להתחיל להוכיח בדברים קשים אשר יפחידו את אוזן ולב השומעים, וכך הם עלולים לברוח ולמרוד ולא להטות אוזן, אלא תמיד להתחיל בדברי רוגע ובנחת.

וכדברים הללו אנו למדים מדברי משה רבינו ע"ה, ומצורת התוכחה שלו את בני ישראל, את הדרך והצורה כיצד צריכים להוכיח אדם שאוהבים. לא להפחיד אותו ותיכף ומיד בתחילה, אלא לנהוג בתחילה בנועם, בבחינת מאמר הכתוב (משלי ג, יז) 'דרכי דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום', ורק לאחר שהאדם מתרגל לתוכחות שנשמעות באוזניו ברמז, אזי נפתח לבו לגמרי לשמוע עוד ועוד תוכחות מגולות, ואז ניתן כבר להוכיח בדברים קשים ובתוכחות מגולות.

וכזאת אנו מוצאים בפרשת כי תבוא היא פרשת התוכחה, כיצד משה רבינו הוכיח את בני ישראל, שאם לא ילכו בדרך התורה והמצוות, אלו צרות ויסורים עלולים לבוא עליהם. ושם אנו מוצאים פסוקים מלאים בתוכחה מפחידה וקשה ביותר. וכיצד באמת יכל משה רבינו לעשות כן, אלא כפי שביארנו. שכן רק לאחר שמשנה רבינו ע"ה הוכיח את בני ישראל בתחילה ברמז, ואז הוכיחם ולבותיהם של בני ישראל כבר נפתחו לשמוע, אזי הוא יכל לאחר מכן לבוא ולהוכיח את בני ישראל בדברים הקשין כגידין, ואף להזהירם מפני הרע אשר יבוא עליהם באם לא ישמעו בקול השי"ת ולא ילכו בתורתו ולא יקיימו את מצוותיו.

ואכן, תוכחה שכזאת אשר בשלב ראשון מתחילה רק בדברי רמז מתוך נועם ורוגע, וממנו היא מגיעה לשלב שני של דברים גלויים לאחר מכן, היא אהבה אמיתית שבין אדם לחברו. שכן אדם שאוהב באמת את חבריו ואת הזולת ורוצה להוכיחם מתוך אהבה, הוא צריך להתחיל להוכיחם ברמז בעדינות ובחכמה, וכך לאחר שהוא מוצא מסילות ללבם, הוא יכול להמשיך ולהוכיחם גם בגלוי ממש, וגם אז הם מקבלים את הדברים ממי שאמרום, מכיון שכבר התרצו לשמוע ממנו את דבריו, והם קרובים אליו, וכך ישנו את דרכיהם לטובה.

משפיר לדוד

תחילת התוכחה ברמז וברוגע



"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן וחצרות ודי זהב" (דברים א, א)

וכתב על כך רש"י: אלה הדברים, לפי שהן דברי תוכחות ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל. ע"כ.

והקשה על כך בעלון 'על כן יאמרו המושלים'. הנה בהמשך הפסוקים אנו מוצאים כי משה רבינו ע"ה הזכיר לכלל ישראל את חטא המרגלים בפירוש (א, כב), וכן בפרשת עקב מצינו (ט, ח-כא) כי משה רבינו הזכיר לבני ישראל את חטא העגל באריכות דברים גדולה ובפירוש ממש. ואם כן מהו שאומר כאן רש"י כי משה רבינו הוכיח את ישראל רק ברמז מפני כבודם של ישראל, והרי מצינו כי הוא הוכיח אותם מפורשות על חטאיהם.

ונראה בביאור הענין, כי הנה מכאן אנו למדים, כי כאשר הרב רוצה להוכיח את אנשי קהילתו, אל לו להתחיל תיכף ומיד להוכיח אותם בקול קולות, שכן לבטח אם לא ירצו לקבל את דבריו מפני גערותיו. אלא קודם לכן עליו להתחיל לדבר עמהם בנחת מפני כבודם, ויוכיחם בתחילה רק ברמז, כדי שלא יעזבו אותו ואת תוכחתו.

משום הכי, בתחילת דבריו יהיו דבריו בנחת עם השומעים, ובדרכי שלום ובאהבה, וכמו שכתוב (קהלת ט, יז) 'דברי חכמים בנחת נשמעים', וכמו שפירשו על כך גדולים וצדיקים: 'דברי חכמים', אם 'בנחת', אם הם נאמרים בנחת ובשלוה, אזי הם 'נשמעים' באוזני השומעים. ורק לאחר שהשומעים מתרגלים לדבריו, והם מבינים את הרמזים שהרב רומז להם בתוך דבריו, וכן הם מהרהרים בתשובה עקב הדברים ששמעו מהרב, אזי רק אחר כך הוא יכול להמשיך ולהוכיחם בגלוי על דברים קשים.

וכזאת עשה משה רבינו ע"ה, בתחילה הוא אמנם אמר לבני ישראל דברי תוכחה רק ברמז מפני כבודם של ישראל, ואחרי שבני ישראל הבינו את הדברים וקלטו אותם והחלו לשוב עליהם בתשובה שלימה, רק לאחר מכן הוא יכל להוכיח אותם בגלוי ובמפורש על חטאים קשים שעשו לפני המקום במשך הארבעים שנה שהלכו במדבר, כמו חטא המרגלים שדיברו סרה על הארץ, וכמו חטא העגל שרשעומו נשאר רח"ל לכל הדורות עד שתבוא האולה, וכדברי חז"ל (ילקוט שמעוני כי תשא צג) שאין לך פורענות בישראל שאין בה חלק מחטא העגל, כמו שנאמר (שמות לב, לד) 'וביום פקדי ופקדתי וגו'.

וכדברים הללו, שלא להוכיח אדם ברוגע הראשון במפורש ובקולות אלא בדרכי נועם, מצינו כמה וכמה פעמים בתורה הקדושה. ראשון לראשונים היה אדם חכמה פעמים בתורה בעץ הדעת ואכל ממנו ועבר על ציווי הקב"ה, חיפשו הקב"ה בתוך הגן וקרא לו ואמר לו 'איכה' (בראשית ג, ט), היכן אתה. וכי לא ידע היכן אדם הראשון, והרי לפניו נגלו כל תעלומות



דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

אלה הדברים

כאשר אנחנו מעודדים את הזולת, אנחנו עשויים להחיות את נפשו כפשוטו, ואפילו לזכות לשכר עצום לדורי דורות. וכפי שהמליצו רבותינו על מילות התפילה "מחיה מתים - במאמר", אנחנו עשויים להחיות את נפש הזולת אפילו רק במספר מילים.

חוויה אישית צורבת במיוחד אירעה עם מרן הגאון רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, בזמן שהיה נער צעיר ולמד בשיבת 'פורת יוסף'. באותם ימים לא היה נהוג להעלות על הכתב חידושים או בירורים בהלכה וכיו"ב. רבינו היה בין היחידים, שהעלה מחידושו על הכתב, אבל בגלל מצוקה כספית לא היה יכול להדפיס זאת. לפיכך צבר מהכספים שהגיעו לידו, ובס"ד, בשנת ה'תרמ"צ הוציא את הקונטרס הראשון בשם 'ביע אומר' על סוגיות במסכת הוריות. החיבור כלל בעיקר הערות בענייני סדר הדורות של חכמי הגמרא, תוך הבאת ראיות לתקופתו של כל תנא ותנא ממקורות שונים ומגוונים. עם הכסף שעמד לרשותו, מרן הדפיס מאה עותקים של הקונטרס. הוא חילק את הקונטרס לתלמידי חכמים בירושלים, היו כאלו ששילמו מספר גרושים עבורו והיו כאלו שרבינו חילק להם את הקונטרס בחינם.

הבחורים בשיבה ראו את הקונטרס שרבינו הוציא. חלק קינאו במעשה ידיו, אבל חלק לעגו על כך. ומצאו להם הזדמנויות רבות להתלוצץ עליו. מובן שרבינו שהיה בחור צעיר, לקח זאת ללב ונפגע מכך. פעם אחת כשישב בשיעור, אחד הבחורים הקשה קושייה חזקה. הם ניסו שוב ושוב למצוא תירוץ, אבל בכל פעם ראו כי התירוץ לא יכול ליישב את הקושייה. אחד הבחורים, כשראה את רבינו, קם וקרא בקול כשהוא קורץ בעיניו: "מדוע אנחנו מתקשים? הרי לפנינו נמצא 'בעל הקונטרס'. הוא גאון גדול ומחבר ספרים, חכם כאחד הראשונים. ליבו רחב כאלום. נשאל אותו ובטוח שהוא מיד יתן תירוץ טוב שמניח את הדעת".

בת צחוק נראתה על פני חלק מהתלמידים. הדברים שנאמרו בגיחוך צרבו בליבו של רבינו. הוא חש בושה גדולה ועצומה, במיוחד בגלל העובדה שתלמידים רבים נכחו במקום. הוא חש חלישות הדעת והחליט כי המקום הזה לא בשבילו. עליו לעזוב את הישיבה. קשה לו להתמודד עם הלעג סביבו.

קשה להאמין, אבל בגלל ליצנות אחת עם ישראל ועולם התורה היה עלולים לאבד את מנהיג הדור. המנהיג הרוחני של רבבות עמך בית ישראל ונשיא מועצת חכמי התורה.

אבל בורא עולם ריחם על עם ישראל ושלח מלאך גואל ומושיע בדמותו של הגאון רבי שמשון אהרן פולנסקי זצ"ל. זה פגש את רבינו וראה על פניו צער ויגון. הוא פנה אליו ושאלו: "מה קרה לך? מדוע צער רב ניכר בפניך? ספר לי בבקשה, מה קרה". רבינו סיפר לרבי שמשון אהרן מה אירע עימו.

הגאון שמע את הדברים, הניח את ידו על כתפו ואמר לו: "דע לך, אני רואה לפי הכישורים שהבורא חנן אותך ולפי התמדתך הגדולה, שאתה עתיד להיות גדול בישראל! אלו שדיברו עליך סרה - הם מקנאים בך. אם כן, מדוע אתה מתייחס לדבריהם?"

דברי העידוד שרבינו שמע היו כטל חיים עבורו. באותו הרגע החליט להתעלם כליל מדברי המלעיגים, להתמיד ולעסוק בדברי התורה הקדושה ולכתוב את חידושיו. מרן זצ"ל כמוכח לא שכח את הגרש"א פולונסקי זצ"ל, ובשורת 'ביע אומר' הוא מכתיר אותו בתואר המופלא: "אלוף נעורי".

"ראו כמה גדול כוח העידוד, שח לימים מרן זצ"ל. אם הגאון הרב פולונסקי לא היה מעודד אותי באותה שעה, ספק אם הייתי ממשיך בדרכה של תורה. מאותה שעה, קיבלתי על עצמי לעודד כל צורב בהסכמות ומכתבי ברכה".



ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

דרך יעילה לתוכחה

דרך תוכחה לזולת שיכולה להיות יעילה עד מאוד, הינה פניה אל האדם התייעצות ומשתפים אותו בעיה משותפת על מנת למצוא יחד פתרון ודרכי הפעולה הבכדי לישפר ולהיטיב את הדבר. יש המוצאים רמז לדרך זו במילות הפסוק: "הוכח תוכיח" - היינו הוכח את חברך תוך כדי שאתה מוכיח את עצמך. פניה בצורה זו מאפשרת ירידה עד לפרטי פרטים ונגיעה בנקודות כואבות, בהיותה מופנית אל המוכיח כמו אל מקבל התוכחה.



במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שלא שינו שמם

באחד הימים בא לפניי יהודי וסיפר שקרא לבנו בשם מסוים.

כששמעתי את השם בו הוא נקב, הערתי לו שכפי שידוע לי מוצאו של שם זה הוא מסין הרחוקה.

היהודי מיהר לתקן אותי, וטען שמקור השם הוא מוויאטנם.

"על שום מה ראית לנכון לקרוא לבנך בשם וויאטנמי"? שאלתי את היהודי. והיהודי השיב: "האמת היא שהסיבה לכך היא שאהבתי את צליל השם הזה, ולכן בחרתי לקרוא לבני בשם זה".

תופעה קשה זו, לפיה בני העם היהודי בוחרים את שמות ילדיהם מתוך ספר שמות כללי - מצערת מאד.

במקרים רבים ההורים מתרחקים משורשיהם היהודיים, ובמקום לקרוא לילדיהם בשמות תנ"כיים קדושים על שמם של אבות ואמהות האומה - הם הולכים אחר חוקות הגויים וקוראים לילדיהם בשמות זרים, ריקים מתוכן. הליכה זו אחר חוקות הגויים עומדת בסתירה למות בני ישראל.

עם ישראל בכל הגלויות, ובפרט בגלות מצרים האיומה והנוראה שנשתעבדו בה בפרך ובעבודה קשה, למרות קושי הגלות נאמר עליהם שהם נתייחדו בכך שלא שינו את שמם, את לשונם ואת לבושם, ובכך זכו לשמור על יהדותם למרות הגזירות והגלות הקשה.

והנה בדורנו, כאשר העם היהודי מתבלבל בין הגויים בגלות אדום הנוראה, נראה כי הוא מאבד את זהותו על ידי כך שיהודים רבים מאמצים לעצמם את שמות הגויים, ואינם מקפידים לשמור על ייחודיותנו בשמותינו, לבושנו ולשוננו.

והלוואי והקב"ה יאמר לצרותנו די ויחיש לגואלנו מגלות מרה זו, וישלח לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו.

במרה מפטירין



הפטרת השבוע: "חזון ישעיהו" (ישעיה א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על הפורענות שתגיע לישראל בחורבן בית המקדש בגין עוונותיהם. הפטרה זו היא הפטרה שלישית בשלשת ההפטרות שמפטירין בשלשת השבתות שלפני תשעה באב.



מזן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

**"איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם"
(דברים א, יב)**

כאשר האדם אינו נושא בעול עם חבריו, ואינו מסייע לו, ואינו מרחם עליו, ואינו אוהב אותו כפי שאוהב את עצמו, בבחינת 'ואהבת לרעך כמוך', אלא הוא עוד מרגיש בעצמו טורח ומשא כבד מצד חבריו, ואף מרגיש צורך לריב עם חבריו, אם כן בוודאי שמעשים כאלו והתנהגות כזאת נחשבים לקינה ולצער גדול. שכן אדם שכזה אינו הולך במידותיו של הקב"ה. משום שהקב"ה נושא בעול טורח של כל בני האדם, אפילו כאשר הם חוטאים לו, ותמיד הוא מרחם על בריותיו, כפי שתמיד אנו מזכירים את רחמיו וחסדיו של הקב"ה, כמ"ש (שמות לד, ו) 'ה' ה', קל רחום וחנון' וגו', ואף גם אמרו חז"ל (ירושלמי פאה א, א) הוי דומה לו, מה הוא רחום וחנון אף אתה רחום וחנון. אבל כאשר האדם אינו נוהג כן עם חבריו, אזי ממילא אינו הולך בדרכיו ובמידותיו של הקב"ה.

על כך קונן משה רבינו ע"ה כאשר הוכיח את בני ישראל לפני מותו, באומרו להם; באם אני לבדי טורח ונושא את טרחכם ואת משאכם ואת ריבכם, מבלי שאתם מרגישים בכלל צורך להוסיף ולהתעלות בעבודת השי"ת, הרי שאינכם חפצים בקרבת אלוקים ואם כן בוודאי שעל כך צריכים לקונן ולבכות. שכן אני לבדי אינני יכול לשאת את הכל על כתפי, ואני אינני יכול לעזור לכם באם אתם לא חפצים לעזור לי כדי שאוכל לעזור לכם.

ולא בכדי אמר להם משה רבינו כזאת, שכן משום שהם היו דור דעה בצאתם ממצרים התכוין משה רבינו לומר להם; הרי יש לכם את הכח להיות כמו מלאכים שאין להם יצר הרע, זאת באם תעסקו בתורה ותתנהגו באחדות האחד עם חבריו, ותהיו נושאים בעול האחד עם זולתו, שהרי אתם דור דעה אשר ראתם ניסים ונפלאות עין בעין, וגם עתה רואים אתם בתמידות את הקב"ה ואת מעשיו הנפלאים. אבל אם אתם לא נוהגים כן, ולא עוזרים לזולת ולא נושאים עמו בעול, וגם אינכם עוזרים לי, אזי בוודאי צריכים לקונן ולבכות על כך.

ואמנם משה רבינו ע"ה אמר לבני ישראל 'איכה' בלשון קינה, אבל עם כל זאת, למרות תוכחתו של משה רבינו לבני ישראל רואים אנו מדבריו עד כמה הוא אהב את כל בני ישראל בלבו ובנפשו. וראיה לדבר, כי למרות שהוא ידע כי בני ישראל טרחנין ורוגנים ואינם נוהגים באחדות האחד עם זולתו, למרות זאת כאשר דיבר אליהם אמר להם (דברים א, ו) 'ה' א-להינו דבר אלינו בחרב לאמר'. כלומר, הוא כלל את עצמו עם כל כלל ישראל באותה מידה, ובמידת ענוותנותו הגדולה אמר להם בלשון כללית "דבר אלינו" - אלי ולכם, דהיינו, הוא החשיב את בני ישראל לנביאים כמוהו בבחינת יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך.

שבת בשבתו



הדלקת נרות שבת

א. מצות הדלקת נרות שבת, מוטלת על האנשים ועל הנשים. על כן, גם איש המתגורר בביתו לבדו, חייב בהדלקת נר שבת.

ב. אכן ציוו חכמים שהאשה תדליק, מפני שהיא מצויה בבית ועוסקת בצרכי הבית, והדלקת הנרות היא חלק מהכנות הבית לשבת. ועוד משום שחווה נתנה לאדם הראשון לאכול מעץ הדעת, ובזה גרמה מיתה לעולם, וכיון שהאשה "כיבתה נרו של עולם" שהוא אדם הראשון, שנאמר (משלי כ, כז): "נר ה' נשמת אדם", לכן הדלקת הנר מוטלת עליה.

ג. אמרו בזוהר הקדוש (בראשית מח, עב): "על האשה להדליק את הנרות ברצון ובשמחת הלב, שכבוד עליון הוא לה. וזוכה לבנים קדושים שיאירו את העולם בתורה ובריאת שמים, וירבו שלום בעולם, ומזכה את בעלה באורך חיים ושנים טובים".

ד. מקום [חדר או אולם וכיוצא] שהדליק בו נר שבת בברכה, אין לאשה אחרת להדליק שוב באותו מקום בברכה, שאין מברכים על תוספת אורה. ומנהג בנות אשכנז להדליק בברכה אפילו הרבה נשים בחדר אחד.

ה. בחורי ישיבה הלנים בפנימיה, ימנו את אחד הבחורים לברך ולהדליק נרות שבת בחדר האוכל. ומלבד זאת, בכל חדר שינה יברך וידליק אחד מחברי החדר ויוציא ידי חובה את שאר חבריו. [ואין הבחורים יוצאים ידי חובה בהדלקת החבר בחדר האוכל, כיון שמייחדים להם חדר לשינה בפני עצמו] וידליק נרות גדולים, כדי שעד שיחזרו בלילה לחדר יהנו מאורם. וכמו כן, רשאים לחזור לחדריהם מיד לאחר תפילת ערבית ולהנות מאור הנרות מעט. ואף לבני אשכנז, יברך וידליק בחור אחד בלבד בחדר ולא כל חברי החדר.

ו. בנות הלומדות במוסדות חינוך ולנות בפנימיה, צריכות להדליק נרות שבת בחדריהן בברכה [לבד מאותה שמדליקה בחדר אוכל]. ובכל חדר תדליק רק אחת מחברות החדר בברכה. ועליהן ליהנות מאור הנרות.

ז. בן נשוי המתארח עם אשתו אצל הוריו בשבת וישנים שם, אם מייחדים להם חדר לשינה, תדליק הכלה נרות בחדר השינה. ואם אי אפשר, תדליק בחדר אחר [שאינו בעלת הבית מדליקה שם]. אבל אם אין מייחדים להם חדר נפרד, והבן ישן בחדר אחד עם אחיו, ואשתו ישנה בחדר אחר עם אחיותיו, או שמייחדים להם חדר לשינה אך אי אפשר להדליק כגון שהבית קטן ויש חשש לשריפה, תדליק הכלה נרות בלא ברכה על יד חמותה. ומנהג בנות אשכנז להדליק בברכה.

ח. משפחה המתארחת בסעודת ליל שבת וחוזרים לישון בביתם, ידליקו נרות גדולים [או חשמל] בביתם קודם צאתם, ובחזרתם ייהנו מהם.

הידודי פרשה



חידודים לפרשת דברים

1. כיצד יכול האדם להידמות לבוראו?

2. במה זוכה האשה כשמדליקה נרות שבת?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il



משירי כנסת הגדולה

הגה"צ רבי חיים פרחיה כהן זצ"ל 'החלבן'

חבורת צדיקים וגדולי תורה פרצו לתודעת הציבור ביובל השנים האחרון, כאלו שהסתרתו תחת מעטה של אנשי עמל ויגיע כפיים, שמבעד למסווה הפשטני בו הסתרתו, התגלו דמויות מופת של מקובלים ואנשי תורת הח"ן שפיהם הקדוש הפיק ברכות וישועות.

אחד מהמיוחדים שבחבורה הלא הוא 'החלבן' הגה"צ רבי חיים פרחיה כהן זצ"ל שהתפרסם על שם המחלבה שהיתה בבעלותו. 'החלבן' כך כונה בפי כל, היה יושב במחלבת 'דשן' שבבעלותו, כש לפניו ספר חשבונות פתוח והוא היה עונה לשיחות נכנסות: "שלום, בוקר טוב. יש הזמנות? אני רושם. שלוש גבינה. שתיים מהדרין ושתיים רגיל. שתיים ושתיים. שיהיה לך שבוע טוב ומבורך. כל הישועות. תודה". כך במשך שעות עבודה רגילות היה מעביר את חלק מיומו לצד שיעורים בקבלה אותם מסר.

מאז היותו ילד רך בשנים, הוא גילה עניין גובר והולך בספרי הקבלה שעל המדף של אביו, עלעל בהם ורכש בקיאות מדהימה. "אלהי התלוו כוחות מופלאים כמו יכולת להבחין במה שאחרים אינם

מבחינים", סיפרו מקרוביו של 'החלבן'. האב לקח אותו לשיעורי חבורת המקובלים והוא נעשה לתלמיד מן המניין

הרב 'החלבן', השאיר את הגיונים מחוץ למשרד הגביות שלו, והתעקש להמשיך ללכת בצדי הדרך בענווה ובפשטות יוצאת דופן.

רבי חיים זצ"ל נולד לעזרא אליהו ובלנקה פרחיה-כהן. משפחת אביו עלתה לארץ ישראל בשנת 1904 מטורקיה, ועסקה בייצור גבינות ומוצרי חלב. לאחר עלייתם ארצה הקים אביו את 'מחלבת הכהנים' - מחלבת גביות בתל אביב, שם עבד גם הגר"ח כהן למחייתו עם בני משפחתו.

לימים מצא החלבן את הקשר לעיסוקו במחלבה לבין מעשי החסד הרבים שסייע לרבים שבאו לבקש את עצתו וברכתו, וכך אמר. "כתוב 'דבש וחלב תחת לשונך', ובשבועות [חג מתן תורה] יש ציווי לאכול גבינה. מלבד זאת, חלב הוא לבן וטהור וגם חסד הוא מעשה לבן וטהור. צריך לעשות חסד כל היום".

באחד מספריו מרחיב החלבן על ענין אהבת ישראל שבה הצטיין במיוחד שהיא הזרז לביאת משיח צדקנו, וכה הם דבריו:

"בימים אלו, שאנו עומדים ומיחלים לבניין בית המקדש, בניין הלב הכללי של ישראל, צריכים אנו לדעת, שהיסוד והשורש לבניין הבית הוא הלב, האהבה העמוקה לה' יתברך, לתורה, לשכינה ולכל איש ישראל. נתעורר נא באחדות, בבקשת אהבת ה' וקרבתו, נעורר לבבנו לאהוב את הכל, לאהוב את הקרובים והשכנים, לאהוב אהבת אחים את כל אשר בשם ישראל יכונה, כשהכוונה הפנימית בכך היא לעורר את האחדות מלמעלה, לעורר אהבת דודים, אשר עזה כמוות אהבת הקדוש ברוך הוא ושכינתו, ומחכים הם לנו, השושבינים, שעל ידי התעוררותנו באהבה ובאחדות, יבואו הם אל חופתם, 'אל בית אימי וחדר הורתי', בית עולמים, בית המקדש במהרה ממש".

מעשי החסד שלו התפרסו במגוון רחב של גמילות חסדים בהיבטים שונים. הרה"ג יצחק בצרי שליט"א, מי שלמד עם החלבן זצ"ל במשך שנים רבות, סיפר על גודל אישיותו הנעלה:

"למדתי איתו בחברותא במשך הרבה שנים, הוא היה גבאי צדקה גדול מאוד, הוא היה נותן 90% מהמשכורת שלו לצדקה. הוא היה מחלק את כל מה שיש לו לתת לצדקה, הוא לא היה משאיר לעצמו מאומה. שום שקל".

הרב בצרי מוסיף אנקדוטה אחת מני רבות שמסבירה מעט עד כמה היה הרב זצ"ל איש חסד ורודף מצוות:

"פעם באמצע הלימוד נכנס אליו יהודי שיש לו שדות ופרדסים בערב שנת השמיטה, ואמר לו שקשה לו לשמור את שנת השמיטה ולהפקיר את השדות והוא רוצה לעשות היתר מכירה.

אמר לו 'החלבן' הצדיק הרב חיים כהן זצ"ל האם יכול לתת לו חשבון כמה כסף הוא מרוויח בשנה? השיב החקלאי כן - ונקב בסכום עצום.

ביקש ממנו 'החלבן' מחר בבוקר תבוא לכאן שוב. למחרת הוא הגיע פנה אליו 'החלבן' וספר לו את כל סכום הכסף שהזכיר אמש, ונתן בידו. לאחר מכן אמר לו 'החלבן' "עכשיו כל השדות והפרדסים שלי, מבקש ממך שהשנה תשב ותלמד תורה, במקום לעבוד בשדות".

והיהודי הזה נהפך לצדיק וירא אלוקים.

בנוסף, סיפר הרב בצרי, לעובדה כי היה גבאי צדקה מהגדולים בדור, הוא היה איש תורה ענק ממדים: "היה לו שיעור תורה בבית הכנסת 'תפארת צבי', ושם בכל יום שלישי היה מוסר שיעורים. בתחילה היו מגיעים כמה אנשים בודדים ובהמשך הגיעו מאות!" מלבד זאת היה מלמד שיעורים בגמרא ובקבלה ככולל 'השלום' בגבעתיים, וזכה להעמיד תלמידים הרבה.

בשנת תש"ע החלה לצאת לאור סדרת ספריו 'טללי חיים', שנכתבו מתוך שיעוריו ע"י הרב ראובן ששון. הסדרה כוללת 16 ספרים על פנימיות התורה ועבודת ה', על התורה ועל המועדים, על הגאולה בזמן הזה, על התפילה, על עבודת האדם, ועל יסודות האמונה.

החלבן רבי חיים כהן פרחיה נפטר ביום י"ב באב תשע"ט, ומנוחתו כבוד בבית העלמין סנהדריה, בירושלים.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.



שמעו ותחי נפשכם